

РЕШЕНИЕ

№ 468

гр. София, 22.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в
публично заседание на 15.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на
прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **13798** по описа за **2012**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ)
във връзка с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс
(АПК).

М. А. Ш.,палестинец,без гражданство, [дата на раждане] в [населено
място],Л. не е доволен от решение № 701/16.10.2012 г. на председателя на Държавна
агенция за бежанците, с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и
хуманитарен статут на оспорващия.

В жалбата са въведени оплаквания, че решението е незаконосъобразно, тъй
като преди издаването му не са обсъдени всички факти и обстоятелства, които са от
съществено значение за личното положение на търсеция закрила. Подателят ѝ
изразява несъгласие с тезата на ответника, че заявените в рамките на интервютата
данни,свързани със заплахата оказвана му от Х. не са доказани,а напротив поддържа
тезата,че евентуално завръщане в страната по произход би довело до настъпването на
тежки последици за живота и здравето му.

Искането до съда е за отмяна на решението.

В съдебно заседание търсецият закрила се явява лично и се представлява от
адв.Л.,която излага съображения в подкрепа на доводите за отмяна на решението на
ДАБ.

Ответникът - председателят на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт К. моли съда
да отхвърли жалбата.

Представителят на прокуратурата дава заключение за неоснователност на

оспорването.

От фактическа страна се установява:

Началото на административното производство е поставено с подадената на 17.04.2012 г. до Държавната агенция за бежанците молба на арабски език с превод на български език. Същата се явява последваща по смисъла на §1 т.6 от ДР на ЗУБ. В нея жалбоподателят посочил, че иска от властите в Б. закрила. М. А. Ш. е упътен чрез писмени указания на български език с превод от арабски за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Съгласно декларираните и отразени в регистрационен лист данни, жалбоподателят е без гражданство, роден е на 28.02.1989 год в бежанския лагер Б. Ал Б. в [населено място], Л., по етническа принадлежност е палестинец, неженен, с основно образование, владее арабски. По религия сунит.

В интервю от 18.04.2012 г. с оглед установяване самоличността, националността и маршрута на пътуване М. А. Ш. сочи, че е напуснал Л. преди три години, като не може да се върне в Л. или да отиде в друга държава, тъй като бил без документи. Посочил и ново обстоятелство, което не бил заявил при предните интервюта – а именно, че бяга от възмездие и страх от Х. Представил и доказателства – писмо от организацията Ф., че е преследван от службите за сигурност към движението Х., защото не споделя техните възгледи – като активист на организацията К. те го обвинявали, че по този начин работи за чужда държава и интереси. В началото на юни 2009 год бил извикан на разпит от членове на Х. в бежанския лагер, който бил под техен контрол. Тъй като знаел от предходен случай с негов приятел, че ще бъде бит, оспорващият не отишъл на разпита, а избягал при леля си в [населено място], а след 40-45 дни окончателно напуснал Л. Представил също така и удостоверения от посолството на П. в Б., сочещи на палестинското му гражданство и извадка от вестник Ас С. от 16.09.2009 г разказващ за тежкия му живот в лагера, по причина на липса на документи и гражданство.

С докладна записка № УП 4140/21,04,2012 год на оправомощен орган на ДАБ е образувано производство по общия ред за предоставяне на статут в Р. Б. на жалбоподателя. Изискано е и е приложено становище от Държавна агенция „Национална сигурност”.

Интервю е проведено и на 29.06.2012 г., когато търсещият закрила посочил, че не е арестуван, не е осъждан, не е членувал в политическа партия или организация, не бил член на въоръжена групировка. Имал лична карта, която бил представил, посетил и посолството на П. в Б. В Л. работил за К., като Х. възпрепятствала тази организация да работи в лагера. К. имала проект да заличи различието между всички религии в лагера и извън него. Това не се харесало на Х. и започнали да му създават проблеми. Канили го на разговор, но той не отишъл, тъй като се опасявал, че ще бъде бит, както неговия приятел. Избягал при вуйчо си в район Б., но от Х. разбрали къде се намира и започнали да го търсят. Тогава с помощта на трафикант избягал през С. и Т. в Б. Ш. не бил задържан или арестуван, не бил и обвиняван в извършването на престъпление. Същият се страхувал да се върне в Л., тъй като нямал документи, а и щял да бъде убит. От представените служебна бележка рег. № УП 4140/02,07,2012 и удостоверение № УП 4140/02,07,2012 издадени от Посолството на П. в Б. се установява, че М. А. Ш. е палестинец, но няма никаква официална регистрация при ливанските власти и няма право да се върне в Л. или в друга държава. Посочено е, че единственият официален документ, който притежава е удостоверение за палестинско

гражданство.

От дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” е изготвена справка № 2712/21.05.2012 г., съдържаща преглед на събитията в страната, данни за засегнати региони и градове, етническа принадлежност на населението и актуална обстановка в по – големите градове и райони в страната. В същата е посочено, че периода 12,01,2011-24,01,2012год в страната имало политическа криза, свързана със съставянето на ново правителство. Действащото правителство понастоящем е подкрепяно от Х., като след съставянето на новото правителство ситуацията в страната остава относително стабилна. Продължаващият вече 14 месеца конфликт в С. е изострил напрежението в Л. и поражда у мнозина опасения, че хаосът може да се пренесе в Л.. От актуалната справка за Л. с вх. № 01-6569/07,12,2012год/стр.81-84/ се установява, че от средата на месец май 2012год обстановката по сигурността в Л. е променлива, но остава напрегната и с потенциал бързо да ескалира. След атентата на 19,10,2012год, при който загива началника на разузнаването на Л.-полк. У. ал-Х. в страната имало масови протести.

С обжалваното решение на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 вр. чл. 9 от ЗУБ председателят на ДАБ при МС е отказал предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут по реда на ЗУБ на жалбоподателя. Мотивирал се, че фактите, които посочва М. А. Ш. в бежанската си история не доказват наличие на основателен страх от преследване. Твърденията му са ценени като нелогични, противоречиви и обективизиращи неумел опит да бъде представена бежанска история в контекста на общоизвестни факти за Л.. Прието е, че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, нито разширенията по тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на СЕС по чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83. Според ответника, на територията на Л. сигурността не е влошена, не може да се твърди, че върху територията на страната има безразборно насилие, че всеки, който се завърне в която и да е точка от страната, ще бъде изложен на такова насилие.

Решение № 701/ 16.10.2012 г. на председателя на ДАБ е съобщено на М. А. Ш. с участието на преводач на 22.11.2012 г. Жалбата, въз основа която е образувано делото, е депозирана в администрацията на ответника на 05.12.2012 г.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган. Спазени са установената форма по чл. 59 АПК и особените процесуални изисквания за изискване на становище от ДАНС.

Статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна

служба, което би довело до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3 от ЗУБ. Следователно осъществяването на преследване се явява такова събитие в живота на търсещия закрила, което предполага ярък, конкретен и непротиворечив спомен за преживяното или за страха това да не се случи или повтори спрямо него или близките му. Видно от изложените по време на интервюта обстоятелства, твърденията на М. А. Ш. не сочат той да изпитва основателен страх, че ще бъде преследван поради народността си или религиозната си принадлежност. Дискриминацията, която една държава осъществява спрямо част от населението си, не е основание за статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ, Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и Протокола за статута на бежанците от 1967 г. От бежанския разказ не се установяват факти за наличието на заплаха за живота или свободата по причини на раса, религия, националност, политически възгледи или принадлежност към дадена социална група, която заплаха на посочените пет основания представлява "преследване" по смисъла на закона и Конвенцията (арг. т. 52 от Наръчника по процедура и критерии за определяне на статут на бежанец). Обстоятелството, че същият е работил за организацията К. в бежанския лагер Б. Ал-Б. в [населено място], където по собствените му думи е продавал цигари в лагера, и поради тази причина е бил повикан за разговор от групировката Х. не би могло да обоснове тезата, че жалбоподателят е преследван заради етническата си принадлежност или изповядвана религия или националността си. В тази насока следва да се подчертае, че предполагаемото насилие, което е могло да бъде осъществено срещу него, се опровергава от представените от самия жалбоподател доказателства - извадка от ливански вестник Ал С. - от 16,09,2009 год. Ако жалбоподателят твърди, че е бил викан за разпит през юни 2009 год от Х., а близо два месеца се е крил при роднини в друг град, то нелогично е, ако тази групировка контролира обстановката в бежанския лагер, да позволи излизането на статия, посветена на оспорващия във вестник. Нещо повече в статията като основен мотив за трудностите на М. А. Ш. се изтъква липсата на документи, а от представените доказателства от Посолството на П. в Б. е видно, че същият има удостоверение за палестинско гражданство - т.е. няма пречка Палестинската държава да му издаде документи за самоличност. Представеното писмо от 14,04,2011 год от организацията Ф. - стр. 32 не би могло да обоснове извода за извършено насилие - психическо или физическо над М. А. Ш., още повече не е представен и оригинала на писмото, нито са обяснени причините, поради които повече от две години след идването на жалбоподателя в Б. същият се е снабдил с писмо и то от бежанския лагер в Б. Ето защо и жалбата е неоснователна в частта ѝ, насочена срещу отказа да бъде предоставен статут на бежанец на оспорващия поради съответствието на административния акт с разпоредбите на чл. 8 ал. 1 и ал. 2-5 от ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. За да се даде отговор относно наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, следва да се разгледат в сравнителен план трите вида „тежки посегателства“, посочени в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, представляващи

условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може дадено лице да се счита способно да търси хуманитарен статут, когато има сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят е изложен на „реална опасност от такива посегателства“ в случай на връщане в съответната страна. При разглеждането на този въпрос съдът съображава и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., съгласно което използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство; по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“, термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на член 15, буква в) от Директивата, не се опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което „опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства“. Макар това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за установяване, че прогласените в член 15, буква в) от Директивата условия са изпълнени по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на изрази „обикновено“ все пак допуска хипотезата за извънредна ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице индивидуално би се изложило на разглежданата опасност.

Извънредният характер на тази ситуация се потвърждава и от факта, че съответната закрила е субсидиарна и според общия смисъл на член 15 от Директивата, тъй като дефинираните в букви а) и б) от този член посегателства предполагат ясна степен на индивидуализация. Макар несъмнено да е вярно, че колективни фактори играят съществена роля за прилагането на член 15, буква в) от Директивата, в смисъл че съответното лице спада, както други лица, към кръг от потенциални жертви на безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, това не променя факта, че тази разпоредба трябва да представлява обект на систематично тълкуване в съответствие с другите две посочени в член 15 ситуации и следователно трябва да се тълкува в тясна връзка с тази индивидуализация. В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. В конкретния случай това изискване е изпълнено и административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, в частност - предоставяне на хуманитарен статут. Датата, към която следва да се преценява ситуацията относно държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците датата, когато съдът се произнася по случая (в тази връзка съдът съображава и решение от 15.11.1996г. на ЕСПЧ по делото Ч. срещу О. кралство, § 85 и § 86 от същото, както и решение от 28.02.2008 г. на ЕСПЧ по делото С. срещу Италия, § 133 от същото). Информацията, съдържаща се в справки на Дирекция-Европейски въпроси, Международна дейност и европейски бежански фонд към дата 07,12,2012год 21,05,2012год са напълно актуални. В същите е посочено, че от средата на месец май 2012год обстановката по сигурността в Л. е променлива, но остава напрегната и с

потенциал бързо да ескалира. След атентата на 19,10,2012год,при който загива началника на разузнаването на Л.-полк.У. ал-Х. в страната имало масови протести.В момента действително на власт е правителство блиско до Х.,но преки доказателства за заплахи или саморазправа със жалбоподателя по време на престоя му в бежанския лагер през 2009год не са представени.Т.е не би могло да се обоснове извода,че поради етническата си или религиозна принадлежност или поради националността си оспорващият би могъл да е обект на заплахата в родната си страна.

По изложените съображения отказът на административния орган за предоставяне на хуманитарен статут е постановен при правилно приложение на чл. 75, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците да прецени всички относими факти, свързани с държавата по произход. Затова издаденият административен акт е законосъобразен,респективно оспорването срещу него следва да бъде отхвърлено.

Ръководен от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Ш.,палестинец,без гражданство, [дата на раждане] в [населено място],Л. против решение № 701/16.10.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: